

1983

СКАНДИНАВСЬКІ ВІСТІ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

№ 55

SKANDYNAVSKI VISTI

INFORMATIONSTIDSKRIFT FÖR
FÖRENINGEN UKRAINSKA SÄLLSKAPET

FÖRENINGEN UKRAINSKA SÄLLSKAPET

BOX 32

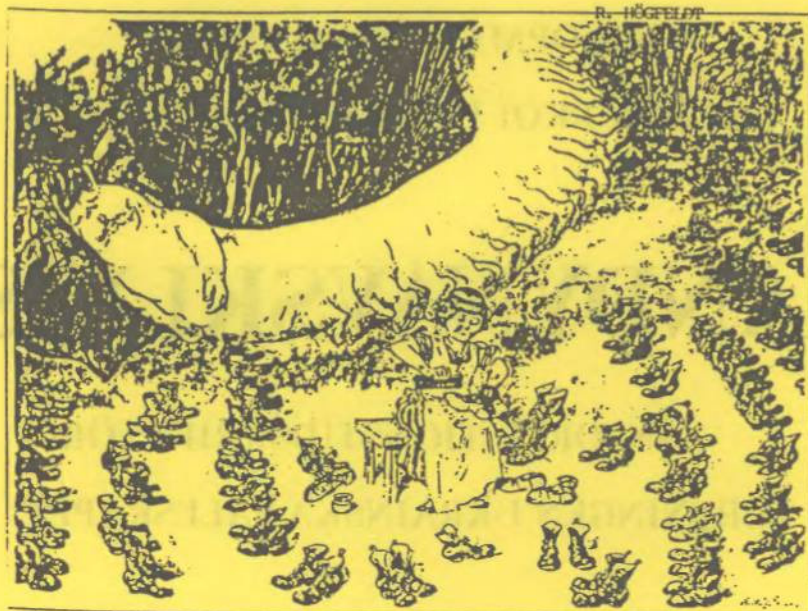
СТОКГОЛЬМ

101 20

STOCKHOLM

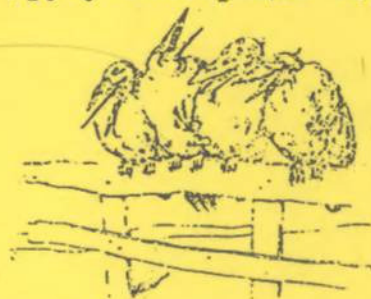
Від Редакції.

Ось тут Вам дорогий читачу чергове число СКАНДИНАВСЬКИХ ВІСТЕЙ. Знай, що редагування, та взагалі видання кожного числа нашої газети доволі складна справа. Найкраще можна це виявити одним із малюнків шведського маляря Роберта Гейгфельта, ось так:

Ну та це не лише, як би це назвати, клопоти нашої редакції. Ні, далеко НІ! Тут ще слід додати що ця картина актуальна для усіх, хто хочби так бодай трішки працював на нашому суспільногромадському-терені в еміграції. Щоб вповні дати, чи теж описати, як це воно виглядає в дійсності, то слід передати й другу ілюстрацію того самого маляря, ось тут вона:

Це наші славні критики й всезнайки, це люди, що набагато краще знають що й як треба, й коли та ще куди, зробити й переробити, щоб усе

ЩЕ КРАЩЕ БУЛО! АЛЕ САМІ ВОНИ то аж так багато, правду кажучи, майже нічогосінько не роблять. Одним лише способом, одинокою зброєю, чи теж обороною може бути лише мовчанка й почуття, що "хоч синам як не собі..." а то остає хіба лише перо... Ось воно:

На закінчення просить редакція С В,Д-р Святомира Фостуна о вибачення, що в наслідок недогляду була в нашому попередньому числі передрукована його стаття з "Української Думки" з 1971 р. без подання автора. Відпов. редактор. Б. З.

С К А Н Д И Н А В С Ь К І В І С Т І

ч. 55

РІК. XXIX. Видає і редагує Управа Української Громади в Швеції
Громадський інформаційний кварталник. Квартал 3/4 1983 р.

З СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ТА З НАДХОДЯЧИМ
НОВИМ РОКОМ 1984-ИМ ШЛЕМО НАШІ НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ УКРАЇНСЬКОМУ
НАРОДОВІ НА БАТЬКІВЩИНІ , В ТЮРМАХ, КОНЦТАБОРАХ І НА ЗАСЛАННЯХ
МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ. ШЛЕМО НАШІ ЩИРІ ПОБАЖАННЯ ІЄРАРХАМ УКРАЇНСЬКИХ
ЦЕРКОВ І ВСЬОМУ ДУХОВЕНСТВУ. ВІТАЄМО НАШИХ ДРУЗІВ, ЧЛЕНІВ УПА ТА ОУН.
ВІТАЄМО СУСПІЛЬНО- ГРОМАДСЬКІ УСТАНОВИ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ, ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ,
ВІЛЬНУ УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ, НАУКОВІ УСТАНОВИ, ТА ВСІХ УКРАЇНЦІВ В ДІЯСПОРІ,
ЯК РІВНОЖ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В СКАНДИНАВСЬКИХ КРАЇНАХ.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ !

Управа Української Громади в Швеції, Стокгольм.

ДУМКИ ПІД КІНЕЦЬ РОКУ.

Ще ніколи московська імперія не набула таких розмірів як тепер.
Не тільки що самий Союз видуло від Сахалінських островів аж по Ельбу,
та ще крім того має Москва своїх васалів в Індокитаю, Анголі на Кубі.
В своїх загарбницьких намірах, щоб запанувати над цілою нашою планетою
вживає московська політика всіх засобів . Там де не вдається підступом
шпигунством, підкупними яничарами, там загортає Москва під свою "опіку"
прямо силою, даючи "братню поміч", як наприклад в Афганістані.

Ми українці добре знаємо захланність Москви. Ми на власній
шкурі пережили й проживаємо терор і геноцид. Наша країна чейже була
одною з перших жертв московського імперіялізму. Якраз тому малоб
бути нашим обовязком доложити всіх зусиль щоб викривати московські
злочини й тим допомогти всім поневоленим народам розбити тюрму народів.
Засобів що їх вживає кожна диктатура є терор, брехня, викликування
ворожнечі між різними групами суспільства, підкупство та проданство,
і повна контроля над засобами комунікації, тобто радія, телебачення,
преси. Нам слід розкривати та вказувати в країнах нашого поселення,
на всю брехню, на всі фальшиві спроби московського імперіялізму
представляти себе захитником і охоронцем миру, приятелем народів.

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ У 50-РІЧЧЯ ГОЛОДОВОЇ ОБЛОГИ УКРАЇНИ МОСКВОЮ

1933 - 1983

В історії українського народу були часи слави, підйому й могутности як теж періоди упадку й руїни. Часи спокою й добробуту переплітаються з роками воєнного лихоліття і недостатків, славні битви й перемоги чергувалися з поразками й невдачами, а роки розквіту культури й науки з їхнім сумерком і занепадом.

З упадком державної незалежності український народ ставав предметом розбою, національного й релігійного утиску, економічного визиску та культурного гнету й утиску. Але у різні часи поневолення наш народ не попадав у розпуку, не здавався і при кожній сприятливій нагоді він повставав, хапав за зброю, рвав кайдани й заходився будувати своє незалежне, державне життя. Не подолали українського народу орди хазар, печенігів, половців, чорних клобуків, татар і турків, не закріпачили його й захланні сусіди, не змогла його розложити й знищити царсько-російська імперія. Коли ж ця імперія впала в 1917 році, український народ заходився будувати своє незалежне життя. У нерівній боротьбі з білими і червоними москалями впродовж років він обороняв своє право на самобутнє державне життя.

Але коли розвіялися дими на побовищах Першої світової війни, український народ знову знайшовся під брутальним чоботом російсько-більшевицького імперіялізму. На Україну посунули старі поневолювачі-окупанти, часто під проводом недавніх царських генералів, переодягнених в нову, большевицьку форму, і за ширмою голосних кличів соціалізму-марксизму заходилися відбудовувати стару неділиму Росію. Про те, хто насаджував російську большевицьку владу в Україні та як вона потрапила в Україну видно з наказу полковника Муравйова, що в лютому 1918 року криваво окупував Київ. "Ми - говорив Муравйов у своєму наказі - приносимо цей режим з далекої півночі на вістрях наших багнетів і там, де ми запровадимо нашу владу, ми її піддержуємо всіма засобами при допомозі цих багнетів."

Отак в Україну повернулася стара російська, тільки вже на червоно розмальована, влада, яка стала продовжувати колоніальну політику царського режиму, але з новими рафінованими методами насильства й визиску.

Щоб закріпитися у неспокійній Україні, що ще жила спогадами про недавно втрачену свою державність і продовжувала ставити опір окупантові, на місце Української Народньої Республіки (УНР) встановлено Українську Радянську Соціалістичну Республіку (УРСР), що мала творити ілюзію української державности, створено її уряд, наставлений і керований з Москви і в грудні 1922 р. насильно введено до імперського Союзу Советських Соціалістичних Республік (СССР). Залишено покищо в спокою відроджену Українську Автокефальну Православну Церкву (УАПЦ) та почато проводити українізацію. Але в парі з тим ще більше стосовано рафіновані методи поневолювання: впроваджено клясову боротьбу, якої народ досі не знав, порізнено село, роз'єднано пробуджену українську інтелігенцію - подібно народ, щоб його легше прибрати в руки....

Закріпившись за поміччю марксистських метод поневолення, російська окупаційна влада зі здовоною силою вдарила по українському селі в роках 1929-1931 насильним впровадженням колективізації, а по українській інтелігенції та УАПЦеркві - процесами СВУ і СУМ та розгромом церковного життя. Суцільний ленінсько-сталінський терор знищував по всій Україні все, що протиставилося політиці окупаційного уряду, який назовні - для пропагандивних цілей - був по назві українським-радянським, а по своїй суті, за своїм змістом і за джерелом своєї влади - був повністю московським-колоніальним.

Поділене село загнано в колгоспи, сотні тисяч т.зв. куркулів знищено на місцях або заслано на Сибір, розірвано родини, а тисячі й тисячі дітей стали "нічиєми" - "безпризорними", українських робітників загнано до фабрик на невільничу роботу без права на страйки, а українську інтелігенцію, зокрема поетів, письменників і журналістів, провід УАПЦеркви й усіх, хто мав якесь відношення до української культури, арештовувано, розстрілювано, або засилано на Сибір, де вони в більшості загинули.

Здійснюючи цілі й завдання російського великодержавного шовінізму, кремлівські можновладці не тільки криво розправилися з усіма верствами українського народу, але й знищували, не маючи до них довір'я, і тих нечисленних українських комуністів, що були знаряддям московської політики в Україні вже на її початках.

Щоб підтягти в самому корені національну субстанцію українського народу - його хліборобську верству, Москва пішла в 1932-1933 рр. на крок нечуваного й небувалого в історії людства знищення мільйонів людей чоловіків, жінок і дітей свідомо плянованим та організованим голодом. Голодова облога України в роках 1932-33 була вислідом плянового рішення російського большевицького уряду в Москві знищити український народ. Було знищено всі культурні установи країни та їх надбання, розгромлено УАПЦеркву розстріляно, ув'язнено або заслано учасників недавнього національного відродження, знищено навіть сліпих кобзарів.

У центрі наступу Москви на Україну поставлено голодову облогу, яка за сучасними науковими дослідженнями, крім кількох незначних районів у сусідстві з Україною - обмежувалася виключно до української території.

Боротьба за врожай у 1932 році між українським селом та окупантською владою стала боротьбою за саме життя мільйонів українських хліборобів. На села України вислано бригади т.зв. "тисячників", у своїй масі чужинців-зайдів, членів партії і комсомолу. Їх число із 40 тисяч у 1930 році, зросло до 112 тисяч у 1932 році. Для виконання вироку смерті на українських хліборобах Москва застосувала нечуваний терор і навіть його узаконила - Центральний Виконавчий Комітет СРСР схвалив 7 серпня 1932 року закон, який давав органам ОГПУ право стріляти кожного, хто намагався б красти "соціалістичну власність" з колгоспу. "Закон" уведено негайно по всій Україні, стріляючи навіть до дітей, що збирали колоски збіжжя на вижатих полях. Як наслідок цього нечуваного в історії людства плянованого розбою, мільйони помандрували під конвоем до таборів смерті на далеку північ і ніхто не міг устоятися перед терористами з комсомолу, партії та ОГПУ, за якими стояла армія СРСР.

Свідомо організований голод в Україні забирав кожного дня все нові жертви, залишав опустілі села, покривав всі шляхи до міст і дороги до Московії, в якій не було голоду, тисячами трупів людей, для яких не було хліба ані на селах ані по містах, яких "селянсько-робітничий" уряд Москви присудив до смерті. Страшна дійсність приречених людей допроваджувала багатьох до божевілля, до самогубства, до людодства...

Вістки про голодову облогу України, що продіставалися до вільного світу, Москва запопадливо заперечувала. Спроби митрополита Андрія Шептицького та австрійського кардинала Теодора Інніцера прийти голодуючим з допомогою, Москва відкинула, мовляв, в Україні немає голоду...

На послуги Москві закривати існування голоду й допомагати їй виконати смертний вирок над безборонним українським населенням, стали й деякі чужинці: одні - комуністи чи комуністичні поплентачі - свідомо і з обов'язку обороняли злочинний московський уряд, інші несвідомо, з наївності чи з непоінформованості, а ще інші своєю незаінтересованістю і мовчанкою сприяли Москві. Загально відомою є подорож голови французького уряду того часу Едварда Ерїо до СРСР і його заява, що в Україні він не бачив голоду. Теж відомо - це записала історія на вічні часи, що саме в

1933-му році страшного голоду в Україні американський президент Ф. Д. Рузвельт визнав правно ССРСР і тим легалізував владу московських народобивців в Україні. Щоб звернути увагу вільного, але байдужого до людського горя світу на плянове народобивство в Україні, 22 жовтня 1933 року у Львові пролунав постріл Миколи Лемика до представника московської окупаційної влади в Україні. Це був протест ОУН проти народобивчої політики Москви в Україні, але вільний світ залишився незаінтересованим і байдужим.

Ніхто докладно не знає і мабуть ніколи не знатиме, скільки українців заморено голодом, скільки вбито пострілом у потилицю, скільки замордовано по тюрмах, в таборах смерті й на етапах у роках 1932-1933. Загально прийняте число жертв голодової облоги 1932-33 - сім мільйонів.

Бритійський советолог Роберт Конквест у своєму звіті про стан підготовки книжки про голод в Україні пише так: "Я вірю, що тепер буде можна доказати понад всякий сумнів, що надмірна смертність (у часі) розкуркульвання в роках 1929-1930 і (в часі) голоду в роках 1932-37 мала б досягнути приблизно 14 мільйонів, в тому кілька мільйонів дітей. Це число вважалось (навіть мною) "зависоким", але свідчення видаються такими, яким не можна протиставитися."

Від організованого Москвою голоду в 1933 році минає 50 років, але в Україні небагато змінилося. Прикриваючись марксизмом та інтернаціоналізмом, окупаційна російсько-большевицька влада посягає по душу народу, добирається до його розуму й його почувань. Москва наказує українцям та іншим неросійським народам вірити, що панування росіян є для них добродійством, що російська мова й культура є шляхом до поступу, що за все, що їм принесла московська окупація, вони, неросійські народи, повинні бути Москві вдячні як за найбільше добродійство й опіку "старшого брата". Всіх, хто в Україні виступає в обороні української мови й культури, окупаційна влада обвинувачує з націоналізмі, під різними претекстами переслідує, звільняє з роботи, судить...

Всупереч поглядів деяких "дослідників", голодова облога України в 1933 році не мала нічого спільного з колективізацією, бо понад 75% господарств в Україні вже були сколективізовані до 1931 року. До того ж є відомим, що голодували теж і сколективізовані українці і жертвами масового голоду впали й ті українці - советські активісти, які ще далеко до загальної колективізації організували колгоспи. Є докази на те, що в 1932 році відбирали харчі від українських хліборобів, але не відбирали від росіян. На границі між Україною і Росією стояли кордони НКВД, не пропускаючи голодних українців у Росію, і не даючи привозити хліба з Росії, де не було голоду, в Україну. Є докази, що приріст російського населення в часі сталінського терору був таким же як перед і після нього. Приросту українського населення у цей же час не тільки не було, а навпаки, він навіть значно зменшився. Висновки ясні: українське населення України з наказу Москви голоджене, розстрілювано й гноблено тільки тому, що воно було - українське.

У 50-ліття голодової облоги України згадаймо мільйони мучеників, жертв плянованого Москвою голоду в Україні в 1930-тих проклятих роках. Поминаючи замучених, заголоджених і розстріляних в Україні та поза Україною, братів і сестер наших, обіцяймо перед тінями загинулих зробити все, що є в наших силах, щоб повністю розкрити всі злочини Москви, заподіяні українському народові за весь час існування її кривавої влади в Україні.

Присягнімо перед душами наших предків, що віддамо всі наші сили, щоб приспішити розвал останньої, протилюдської, російської колоніальної імперії, званої нині як ССРСР, свідомі того, що тільки на руїнах московської тюрми народів зможе наш народ збудувати свою від нікого незалежну, самостійну, суверенну державу.

В ганебну річницю 50- ліття штучного голоду на Україні проведено в міс. травні протестаційні демонстрації перед советською амбасадю в Коненгаге і сов. посольством в Мальме- Швеція.

Напис на плякаті, на знімці з ліва: МОСКВА- ЗЛОЧИНЕЦЬ, АНДРОПОВ- К'Б, ВИМАГАЄМО ЗВІЛЬНЕННЯ ВЯЗНІВ СУМЛІННЯ СВІТУ: А. ШАРАНСЬКОГО, Ю. ШУХЕВИЧА, М. РУДЕНКА, Д. ШУМУКА, І. РАТУШИНСЬКУ, О. ТИХОГО.

Фотознимки з демонстрації перед советською амбасадю в Копенгаген 1983- 05- 20. На знімці 1 напис а : СОВЕТСЬКІ ВАРВАРИ!!! Я БУЛА НАОЧНИМ СВДІКОМ МАСОВОГО ВИНИЩУВАННЯ ГОЛОДОМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ СТАЛІНОМ 1932- 33 Р. ПРОТЕСТ ПРОТИ БЕСТІЯЛЬСЬКОГО ВБИВСТВА ПОЛЬСЬКИХ ОФІЦЕРІВ В КАТИНІ ВИКОНАНИМ ЧЕРЕЗ НКВД В МІСЯЦЯХ КВІТЕНЬ- ТРАВЕНЬ 1940 Р. БОРІТЕСЬ ІЗ СОВЕТСЬКИМ ІМПЕРІЯЛІЗМОМ!!! Цей плякат держить п. М. Сліпа- Родичка кардинала Й. Сліпого.

б. Напис: ХАЙ ЖИВЕ ПОЛЬСЬКО2 УКРАЇНСЬКА СОЛІДАРНІСТЬ!!!

в. Напис: 1933 ВИМОРДУВАЛА РОСІЯ 8 МІЛІОНІВ УКРАЇНЦІВ ШТУЧНИМ ГОЛОДОМ!!! АНДРОПОВ! ПЕРЕСТАНЬ МОРДУВАТИ БАЛТІЙЦІВ, УКРАЇНЦІВ, ПОЛЯКІВ І ІНШІ НАРОДИ - АФГАНІСТАН!!!

1.

2.

а

б

в

"Це не була проблема неврожаю. В році 1932 жнива пшениці на Україні дали 18 мільонів тонн, на декілька мільонів тонн більше, чим було треба щоб прокормити населення України. Але росіяни йшли, від двора, до двора й брали все що було до їжі. Відтак продавали збіжжя як паливо.

А населення України страшенно терпіло. В році 1933 вимерло з голоду вісім мільонів. Це був прямо геноцид.

Так каже Григорій Будяк, Іребро, голова Шведсько-Українського Об'єднання в Іребро-одинокій із цілої своєї сім'ї, що пережив голод тому 50 років. Спомини цієї трагедії маніфестують українці по всьому світу."

Від ред.

На сторінках 7-10 подаємо статті поміщені в шведській пресі про штучний голод 1932-33 роках викликаний Москвою на Україні.

Статті були поміщені в газеті **HERIKES** **АЛЛЕГАНДА** яка виходить в м. Іребро.

З браку місця не подаємо докладного перекладу статей, тим більше, що Г. Будяк написав сам приблизно подібні статті по українськи до Скандинавських Вістей, які подаємо на дальших сторінках цього числа. Якщо хтось зокрема буде цікавитись докладним перекладом, то просимо написати до редакції.

NA 4 juli 1983

Ukrainsk

manifestation

Minns ryska folk- mordet

... Det var inte frågan om missväxt. Skörden av vete 1932 var 18 miljoner ton, många miljoner ton mer än vad som behövdes för att föda Ukrainas befolkning.

Men ryssarna gick från gård till gård och förde bort allt ätbart. Spannmål såldes sedan som bränsle

Och ukrainarna led fruktansvärt. 1933 svalt åtta miljoner ihjäl. Det var rena folkmordet.

Det hävdar Grigorij Budjak, Örebro, ordförande i Ukrainsk-svenska föreningen i Örebro, den ende i sin familj som överlevde hungersnöden för 50 år sedan.

Det tragiska minnet manifesteras nu över hela världen av exilukrainare.

SIDAN 7

Grigorij Budjak överlevde svältens i Ukraina 1932-33.

— De tyska soldaterna gick från gård till gård och lastade allt åtbara på hästkärror och kreaturen fördes bort, berättar Grigorij Budjak. Inte ens en halv limpa på köksbordet hos oss fick vara kvar. Den fick hästarna.

Grigorij Budjak överlevde svältkatastrof i Ukraina

Vi bara väntade på döden

– De ryska soldaterna gick från gård till gård och tog allt ätbart, kreatur, spannmål, frukt och grönsaker, och förde det till de stora städerna, exporterade eller sålde spannmål till utländska fartyg som bränsle. Det blev en fruktansvärd vinter 1932–33. Vi bara satt apatiska och väntade på döden. Tänkte ingenting. Tre av mina syskon dog. Så berättar Grigorij Budjak, Örebro, som överlevde den fruktansvärda hungersnöden i Ukraina för 50 år sedan, då åtta miljoner ukrainare svält ihjäl.

Ukraina kom på mitten av 1600-talet under ryskt herravälde, men har både tidigare och senare haft andra herrar och tidvis varit en självständig stat. När ryska revolutionen kom såg ukrainarna sin chans till självständighet. 1918 upprättades en ukrainsk republik, som erkändes av många stater. Men bolsjevikerna, understödda av ententemakterna, gjorde en militär invasion. Ukrainas militärmakt var svag och 1920 var det slut på självständigheten. Sovjet delade upp Ukraina mellan sig och grannländerna Polen, Tjeckoslovakien, Ungern och Rumänien.

Ryssarna började snart en tvångskollektivisering av det bördiga Ukraina, som sedan gammalt kallats Rysslands kornbod. Många motsatte sig detta, dömdes och deporterades. Enbart våren 1930 deporterades två kvarts miljon ukrainare, och så avfolkade bygderna kolonialiseringades av ryssar.

Grigorij Budjak föddes i Odessa den 27 december 1922. Som 10-åring kom han till den gamla kosackbyn Slobodsega utanför Odessa, där fadern drev ett jordbruk, framför allt frukt- och vinodling. Föräldrarna arbetade hårt, men familjen med sex barn klarade sig bra.

Hösten 1932 kom ryska soldater till byn, omringade gård efter gård och länsade dem på allt ät-

bart, som lastades på häst och vagn och fördes bort.

Fadern flydde

När Budjaks gård omringades, hann fadern, som tillhörde motståndarna till kollektiviseringen av jordbruket, försvinna.

– Han kunde inget göra för att hindra dem, berättar Grigorij Budjak. Vi kördes ut på vägen utanför staketet. Mor grät och vi barn stod runt henne. De tog allt, till och med den halva limpa som låg på köksbordet. Den fick hästarna.

– Innan de försvann, spikade de igen dörrarna och förbjöd oss att gå tillbaka. Lite senare kom ett regemente förlagt vid floden Dnjestr marscherande. När deras officer fick höra vad som hänt, lät han två soldater ta bort bråderna och sa åt oss att flytta in igen.

Hela vintern 1932–33 fick familjen vara ifred på gården, men bristen på mat var fruktansvärd. Fadern, som höll sig gömd i Odessa för att undgå deportering, arbetade som bagare. När han fick höra att familjen höll på att dö av svält, tog han risken och smög sig hem nattetid med en säck med mat. De besöken upprepades sedan en eller ett par gånger i månaden.

– Men det var ju långt urån tillräckligt, berättar Grigorij Budjak. Ingen av grannarna vågade hjälpa oss. Mor tvingades fransona mycket hårt. Vi orkade inget göra, bara vänta på den dagliga brödbiten, vänta apatiskt på döden. Tänkte ingenting. Först dog min syster Elena, 1 år, sedan Anna, 7 år, och så Vasilij, 13 år.

– Det var inte frågan om missväxt. 1932 producerade Ukraina över 18 miljoner ton vete, tillräckligt för att föda en befolkning på 55 miljoner under ett år. I Ukraina fanns då drygt 30 miljoner. Det var inget annat än folkdöd. Åtta miljoner ukrainare svält ihjäl 1933.

Kreaturen, som tagits från ukrainarna, fördes över till kollektiv. Spannmålen fördes till större städer och såldes. Stora mängder såldes, enligt Grigorij Budjak, till fartyg, främst utländska, som bränsle. "Det blev billigare att eida med såd och kol än bara med kol".

– Mängder av stöldförsök gjordes mot kulsprutebevakade spannmålsförråd av hungrande ukrainare, berättar Grigorij Budjak. Många gav sig bort från byn för att försöka skaffa mat men orkade inte långt, innan de dukade under. Liken samlades ihop med hästkärror och slängdes i massgravar. En storvuxen man rörde på sig, när kärran km. Då fick han ligga kvar till nästa dag, då man visste att han skulle vara säkert död.

Ryssarna sålde huset

Men så sålde ryssarna familjens hus och andra flyttade in. Budjaks hade ingenstans att ta vägen. Ingen gränne vägade hjälpa dem. Utom en gammal kvinna, som bodde vid Dnjestr.

— Mig kan de inget göra. Jag är för gammal. Ni får bo hos mig, sa hon. När får flick höra att vi flyttat dit, kom han med mat. Men någon hade skvailrat. Huset omringades och får fördes bort.

Det var i augusti 1933. I oktober hämtades resten av familjen för att deporteras på livstid tillsammans med fadern. De förpjas till Tiraspol vid Dnjestr. Där de lastades i godsagnar, 40 i varje, för att fraktas till Vita havet i norr. Resan tog en månad under svåra umbäranden.

Vid stranden av Vita havet lastades barnen på hästfordon och de vuxna fick gå bredvid över isen till ett arbetsläger på ön Majguba. Där arbetade de i skogen. Dysenterin härjade och många dog, särskilt barnen.

Skogsarbete

1935 fördes de via Vita havskanalen till Medvesjegorsk i Karelen och arbetade i skogen åtta kilometer in i taigan. Tillsammans hjälände föräldrarna och Grigortj drygt fem rusel om dagen. Det räckte nästan bara till ett kilo svart bröd.

— Vi levde mest på havregryn och potatis, berättar Grigortj. Det var den andra hungersnoden. Några kläder kunde man inte få tag på. Vi hade bara det vi haft hemifrån, pändligt många gånger lappat och lagat.

Modern dog 1938 26 år gammal. Fadern togs 1937 och avrättades troligen. Domarna föll rätt för konspiration mot staten. Avrättningarna var många.

— Det var godtyckliga domar för att hålla skräck i folk, menar Grigortj Budjak. Hur skulle någon kunna orka arbeta politiskt, göra motstånd, efter att ha arbetat hela dagarna i skogen alldeles undermård.

Grigortj Budjaks systemutbildade sig till sjuksköterska och inkallades i kriget — man var visserligen deporterade på livstid men kunde röra sig fritt inom området i Karelen. Det sista livstecknet från henne kom från Stalingrad.

Trots efterforskningar har inte Grigortj lyckats hitta system. Inte heller den äldste brodern, som hälsade på släktingar i Bessarabien, när gränserna stängdes strax innan svalten 1932-33, har Grigortj lyckats spåra. Troligen är de båda döda.

Grigortj, som nu var ensam kvar av familjen, stannade i arbetslägret i Karelen till 1941, när finnarna kom och tog honom med sig. Han lyckades sedan klara sig undan ryssarna, arbetade bland annat som fiskare i Fin-

land och flydde över Bottenviken till Sverige i november 1947.

Nu bor Grigortj Budjak i Örebro sedan 25 år, är utbildad gymnastiekonom, arbetar på landsbyggen, är engagerad lokalpolit-

iskt, är ordförande i Ukrainsk-svenska föreningen i Örebro och gift med en ukrainiska.

Men sina fruktansvärda upplevelser från svält och umbärande blir han aldrig fri från och

rösten bryts gång på gång, när han berättar. Och runt om i världen någödlighåller miljoner exilukrainare det tragiska 50-årsminnet av den hungerkatastrof, då åtta miljoner ukrainare

fick sätta livet till, med demonstrationer, flygblad och invigning av en katedral i USA, som neigats minnet.

BIRGITTA GRANDIN (text)
HÅKAN EKERÄCKE (foto)

Ukraina — Rysslands kommod, men också platsen för en fruktansvärd sultkatastrof 1932-33 år sedan.

На прохання передруковуємо звернення Закордонного Представництва
Української Гельсінкської Групи. / Стор. 11- 13 / Ред.

External Representation of the Ukrainian Helsinki Group

P.O. Box 770, Cooper Station, New York, N.Y. 10003

Contact: Надія СВІТЛИЧНА
Тел. /201/ 371 6361

PRESS RELEASE 12/83

For release: 12 липня 1983 р.

ПРО ЮРІЯ ШУКЕВИЧА

Стала відома адреса, на яку послали довголітнього політв'язня Юрія ШУКЕВИЧА відбувати заслання: Томская обл., Шегарский р-н, п/о Оськино, интернат "Лесная дача". Це інвалідний будинок, у який його помістили через цілковиту беспорядність: Ю.ШУКЕВИЧ в останні роки тюремного ув'язнення зовсім осліп, у нього розвинулася катаракта і відшкварювання сітківки на обох очах. Правим оком він не бачить уже понад два роки, а на ліве втратив зір остаточно на початку минулого року. 7 січня 1983 року Ю.ШУКЕВИЧЕВІ робили операцію, спробуючи зрятувати зір на правому оці, але ця спроба виявилася невдалою /напевно, спізно/.

Російськомовний бюлетень "Вести из СССР" під ред.Кроніда М.БАРКОГО наприкінці червня 1983 року повідомив подробиці вироку Ю.ШУКЕВИЧЕВІ. Через рік після останнього ув'язнення - в березні 1978 року Юрія ШУКЕВИЧА, вже засудженого до 10 років тюремного ув'язнення і 5 років заслання, ще раз, звинувативши в спробі передати на волю свої мемуари, знову засудили до 10 років тюремного ув'язнення /особливого режиму/ і 5 років заслання з урахуванням невідбутої частини попереднього вироку. Отже, його тюремне ув'язнення закінчилося щойно в березні 1983 року, для чого за вироком він має ще відбутися 5-річне заслання.

І серпня 1982 року звійшов у силу Наказ МВС № 310, за яким особи, що стали інвалідами I або II групи в ув'язненні, можуть звільняти від дальшого заслання. Для цього в'язень-інвалід має подати прохання до суду за місцем тюремного або табірної покарання. Чи застосують цей наказ щодо Юрія ШУКЕВИЧА, який від 14-річного віку майже без перерв був ув'язнений, - невідомо.

External Representation of the Ukrainian Helsinki Group

P.O. Box 770, Cooper Station, New York, N.Y. 10003

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ПАПИ РИМСЬКОГО ІОАННА-ПАВЛА П

Ваша Святосте!

У нашому втомленому світі надто багато людей, які потребують Вашої допомоги і молитви, щоб ми зважали за можливе писати Вам про свої труднощі. Але настав час, коли всі наші сумніви зникли: вислухайте нас, Ваша Святосте!

Це був день святкування Воскресіння Христового, відзначуваний нами за православним обрядом 16 квітня. За скромним арештантським столом зібралося 14 політ'язнів - православних і людей іншого віровизнання, які побажали привітати своїх друзів. Були поміж нас віруючі, були й ті, хто не зважується назвати голос совісти, що з них говорить, голосом Божим. Один з нас - Мирослав МАРИНОВИЧ - прочитав молитву, та не відлунали ще слова про воскреслу Любов і Прощення, як долі було треба випробувати щирість нашої молитви. Група наглядців розігнала зібраних, а політ'язнів Мирослава МАРИНОВИЧА, Віктора НЕКІПЕЛОВА і Миколу РУДЕНКА, звинувативши в "організації зборища, моління і непослуху черговому нарядові", тут-таки помістили на 15 діб до карцеру. За святкування Великодня в'язня Олесе ШЕВЧЕНКА позбавили особистого побачення з родиною, яке дають тільки раз на рік, а пізніше помістили на 10 діб до карцеру. Покарали також і інших з присутніх, у тому числі звряя Леоніда ЛУБМАНА, який привітав православних.

На жаль, часи, коли в радянських тюрмах пані Елеонорі РУЗВЕЛЬТ показували зразкових в'язнів, що читають Біблію і Коран, давно минули. Тепер в'язні не можуть домогтися Біблії навіть оголошенням багатомісячних голодівок / 1980-1981, ОГРОДНІКОВ/, про сповідь священникові не може бути й мови, в карцерах і на етапах зривають натільні хрестики, забороняють релігійні обряди і навіть молитви.

Ваша Святосте, людям, які так або інакше виступили проти апокаліптичного зла в його твердині, важко збагнути сенс християнської смиренності. Ми не можемо й не хочемо нести кесареві те, що по праву належить Богові. Більшість із нас збаचाють смисл свого життя в тому, щоб відкрити світові справжню природу говіркого радянського "голуба"

з атомною булавою. Чи свідомі учасники Великодніх маршів миру на Заході, яких так активно підтримує комуністична пропаганда, що в ті самі квітневі дні в радянському концтаборі в "язні", які шукають Духа Святого, та сама комуністична влада кинула до карцеру? Ми просимо Вас Ваша Святосте, повідомити їм про це. Ми хотіли б, аби про те, що сталося, довідалися Патріярх Московський і Всієї Русі ПІМЕН, Екзарх України Митрополит Київський і Галицький ФІЛАРЕТ, що так засліплено свідчать про свободу віровизнання в СРСР, довідався Католикос усіх вірменів ВАЗГЕН I, - наші звернення до них негайно конфіскували б.

Бажаємо християнам, а разом з ними всьому родові людському жити в мирі, добрі й істині, але не за рахунок топтання найвищого блага - дарованої Богом душі.

Нехай буде даровано Вам, Ваша Святосте, довге життя на славу Господню!

Припадаючи до Найсвятішого Престолу, просимо Вашого Пастирського благословення.

Слава Ісусові Христові!

В "язні табору 36, Кучино:

Генріх АЛТУНЯН
Володимир БАЛАХОНОВ
Нораїр ГРИГОРЯН
Валентин ЗОСІМОВ
Леонід ЛУБМАН
Мирослав МАРІНОВИЧ

Віктор НЕКІПЕЛОВ
Віктор НІЙТССО
Олександр ОГРОДНІКОВ
Микола РУДЕНКО
Антанас ТЕРЛЯЦКАС
Олесь ШЕВЧЕНКО

На прохання передруковуємо ЗВЕРНЕННЯ Президії Секретаріату СКВУ і Президії КОУГЦУ. /Стор. 14- 15 / Ред.

З В Е Р Н Е Н Н Я

Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців

і

Президії Координаційного Осередку Українських Організацій в Європі

До Української Організованої Громадськості з приводу

Травневої Акції в 1983 році

Українці в вільному світі мають почесний і при тому дуже відповідальний обов'язок допомагати поневоленому українському народові в його змаганнях за волю й державну незалежність всіма силами: інформувати вільний світ про боротьбу нашого народу з московським більшовицьким окупантом, розкривати й доводити до відома західного світу московську злочинну політику колоніального поневолення, національного гнету й економічного висиску України, русифікації і народобизства.

Щоб українці на поселеннях могли говорити про це одним могутнім голосом, в 1967 році створено найвищу громадську надбудову вільних українців поза Україною, координатора й репрезентанта українців на поселеннях - Світовий Конгрес Вільних Українців, а півтора року раніше відкрито в Західній Європі діяльність Координаційного Осередку Українських Центральних і Крайових Організацій, який в 1967 році став також членом СКВУ.

Як своє основне й найважливіше завдання, СКВУ й КОУГЦУ записали у своїх статутах, схвалених на їхніх перших конгресах і зобов'язуючись до сьогодні, давати всяку можливу допомогу українському народові в його змаганнях за волю і державну незалежність, що їх вони здійснюють з різним успіхом, але з непослабленою рішучістю за весь час свого існування.

З центри уваги СКВУ й КОУГЦУ за понад 16 років їхнього існування завжди стояла Україна, країна наших славетних пращів, колись могутня й слава, тепер поневолена, пограбована й збещена, але завжди воююча за свою державність, невмируща й нескорена Україна.

Завдання СКВУ й КОУГЦУ є допомагати українському народові прогнати зі своєї землі зайдів-колонізаторів, експлуататорів і народобизців, що належить до великого, відповідального й нелегкого завдання.

Щоб це завдання виконати, треба, щоб вільні українці були зорганізовані, щоб вони знали хто вони є, хто були їхні батьки й діди, щоб вони не розплилися в неукраїнському докіллі, щоб вони родилися, зросли, жили та вмирали в українській родині, щоб вони жили традиціями нашої Церкви й нашого народу завжди й усяди у вільному світі.

Без свідомості своєї ідентичності та організованості українців на поселеннях у різних країнах світа не буде можливим успішно допомагати українському народові в його боротьбі за волю - тому СКВУ й КОУГЦУ поставили перед собою як своє чергове завдання зберігати українську національну ідентичність і плекати та передавати з роду в рід українську мову, культуру і традиції. Зберігання ідентичності й допомога українському народові в його змаганнях за волю і державність так пов'язані з собою, що не можна, змагаючи за здійснення одного, випускати з уваги друге.

При кінці минулого року, коли т. зв. СРСР відмічував своє злочинне 60-ліття, Президія Секретаріату СКВУ видала і вислала до Об'єднаних Націй та урядів вільного світу меморіал, в якому розкрила правду про "Союз", що не закінчував добровільно, але був створений з допомогою російських багнетів і цими багнетами держиться до сьогодні. Секретаріат КОУТЦУ інформував двома наворотами в 1982 році амбасад держав вільного світу в Лондоні про переслідування, арешти й засуди в Україні, а в січні 1983 року про переслідування на церковно-релігійному полі, використовуючи матеріали надіслані з СКВУ, або випрацьовані чи перекладені на англійську мову в СУБ чи в УІС.

В нашому 1983 році СКВУ, КОУТЦУ і їхні члени доводять до суспільня світа найбільший злочин Москви, заповідний українському народові 50 років тому - голодову облогу України в 1932-1933 роках, під час якої в Україні згинув понад сім мільйонів людей. З тій ціли СКВУ видає брошуру про голодову облогу України, а КОУТЦУ вже поширює матеріали та листівки видані в подібній ціли у Великій Британії.

Перед нашими установами стоїть ще багато інших завдань: IV Конгрес СКВУ, плянований Конгрес української мови, освітні й педагогічні курси на УВУ й УКУ, невинне інформування вільного світу про знущання московсько-більшевицької влади над українським народом і іншими поневоленими народами, організація необхідних під цим оглядом зустрічей та конференцій і багато інших переважливих завдань по лінії скріплення духовних і національних сил української громади в діаспорі для потреб України, а в цьому й підготовка громадського світу до відзначення 1000-ліття крещення Русь-України.

Всі почини СКВУ й КОУТЦУ та їх здійснення вимагали в минулому, вимагають тепер і вимагатимуть у майбутньому багато праці, доброї волі та великих матеріальних засобів. Ми віримо, що людей до праці й матеріальні засоби дадуть вільні українці, як це вони робили дотепер.

За ustalеним звичаєм у цьому 1983 році, в місяці травні—до 1982 року в місяці СКВУ, а від 1983 року в місяці СКВУ й КОУТЦУ, ми звертаємося до всіх українців у країнах Західної Європи КЕРТВУВАТИ ЦЕНТРО НА ПОТРЕБИ СКВУ й КОУТЦУ в одному часі та на одну збіркову листу, а Проводи українських громадських центральних і крайових організацій, членів СКВУ й КОУТЦУ цю збірку грошевих покертв на наші й Ваші потреби якнайширше й найшвидше перевести.

Помогаймо собі самі, бо нам ніхто не допоможе, коли ми собі самі не допоможемо.

Травень, 1983.

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ

ПРЕЗИДІЯ КОУТЦУ

Правила для
громадян Сов.

Союзу які зобо-
в'язують при
виїзді за кордон
"БЕРЕЖІТЕСЬ
ШПІОНІВ Й ЛЕГКИХ
ЖІНОК".

Шведська газета
ДАГЕНС НІГЕТЕР
подає 28 вересня
статтю, про те
які правила й
обов'язки має
кожний совєтський
громадянин, коли
йому вдасться
виїхати із Союзу

Очевидно, що для
нас, це ніщо
нове, але для
"звичайного
шведа" це прямо
неймовірно.

Передаємо на
дальших сторінках
скорочений пере-
клад цієї статті

це так щоб ми
могли, якщо
буде треба дати

інформацію всім
як "САВЕЦКІЙ
ПРАСТОЙ ЧЕЛВЕК"
свобідно може
поїхати за
кордон.

Regler för resande Sovjetmedborgare:

Se upp för spioner och fala kvinnor

Visa aldrig att du blir arg. Uppge aldrig din adress för tillfälliga bekanta. Byt sovkupe om en främmande person av motsatt kön finns där. Bråka aldrig med tullpersonalen. Det är förbjudet att delta i demonstrationer, även kommunistiska.

Det här är några exempel på de grundregler som sovjetmedborgare på tillfälligt besök utomlands måste iaktta och lära sig utantill vid utresan.

Den utresande uppmanas hos passmyndigheten OVIR att läsa igenom en tre sidor lång förteckning över grundläggande regler för uppträdandet utomlands. I 12 punkter varnas resenären i ett stramt myndighetsspråk för spioner och politiska fällor som väntar i kapitalist- och utvecklingsländerna.

Dessutom finns det en rad värdmenande råd till den resande, alltifrån hur man skall hålla ordning på pengar och pass till riskerna att umgås med lättsinniga kvinnor och att delta i hasardspel.

Dokumentet skall genomläsas hos passkontrollen i Sovjet och får inte medföras från myndigheten.

Att det finns regelsamlingar av det här slaget har länge varit känt utanför Sovjet. Personer som sökt visum på västambasader har ofta antytt att de fått lära sig en del bestämmelser innan de rest utomlands.

Dagens Nyheter har tagit del av en regelsamling för hur sovjetmedborgare från Leningrad skall uppträda när de tillfälligt befinner sig på resa i bl a Sverige.

Vi återger i översättningen här de specifikt sovjetiska varningarna om vakthållning mot utländska underrättelseorgan och de allmänna förbudena mot lösaktigt leverne.

Grundregel nummer 1 för den resande sovjetmedborgare är ett "hålla högt den sovjetiska

ОСНОВНЫЕ ПРАВИЛА

поведения советских граждан, временно выезжающих
в капиталистические и равноправные страны по частным

делам. Выезжающие в капиталистические и равноправные страны по частным делам, должны строго держать честь и достоинство и морального кодекса строителя коммунизма, быть безупречно исполнительными секретями.

Så här inleds den tre sidor långa förteckningen över grundläggande regler för uppträdande för sovjetiska medborgare.

medborgarens ära och värdighet, iakttaga principerna i moralkodexen för uppbyggaren av socialismen, vara oklanderlig i det personliga uppträdandet, strängt bevara statshemligheter."

I punkt 2 står det bl a: "Sovjetmedborgarna är skyldiga att visa politisk vaksamhet och ständigt komma ihåg att de kapitalistiska ländernas underrättelseorgan och deras agenter strävar efter att erhålla för fienden intressanta upplysningar om SSSR."

I samma paragraf heter det vidare:

"I sinasyften utnyttjar de kapitalistiska ländernas underrättelseorgan enskilda personers böjelse för spritdrycker, kontakter med kvinnor med lättsinnigt uppträdande, hasardspel, anskaffande av allehanda föremål, ävensom deras lättsinnighet i pratsamhet, värdslöshet och försumligt vådgäller förvaring av privata dokument."

I punkt 3 uppmanas resenärer att i detalj lära sig resvägen och adresser till Sovjets ambasader.

Punkt 4 behandlar tullagarna och där varnas resenären för att låta sig provoceras av visiteringar och hålla sig lugn. Är utländsk tull kränkande skall detta anmälas hos Sovjetmyndigheterna.

I punkt 5 står så här: "Om det vid resa i sovkupe befinner sig en främmande person av motsatt kön, skall man försöka få byta till annan kupé."

Vidare uppmanas man att inte lita på okända medresenärer och att inte lämna ut adress och telefonnummer till tillfälliga bekanta.

Punkt 6 handlar om anmälningsplikten vid framkomsten.

Punkt 7 är en lista på olika absoluta förbud:

"Det är förbjudet att besöka kaféer eller restauranger på vilka medlemmar av varje slag av emigrant-, reaktionär- eller andra antisovjetiska organisationer sammas, och även att delta i demonstrationer, massmöten och sammankomster, också sådana som arrangeras av kommunistiska partier."

Det är vidare förbjudet "att uppträda på offentliga platser eller på gator i onyktert tillstånd, besöka nattklubbar, kbaréer eller andra platser med tveksam underhållning, ävensom att delta i hasardspel".

I punkt 8 förbjuds att framträda i radio och television och andra offentliga sammanhang.

Punkterna 9 och 10 gäller bilkörning och fotografering.

Punkt 11 beskriver vad som gäller om man ändå råkar illa ut:

"Om en Sovjetmänniska kvarhålls eller kallas till polisen skall han utan att tillåta någon tafatthet kräva att en representant för sovjetisk ambassad eller konsulat tillkallas."

Punkt 12 slutligen slår fast att Sovjetregeringen har full befogenhet att kontrollera sina medborgare.

ÅKE EKDAHL

МОЯ УЧАСТЬ НА 6- му СОБОРІ УАПЦ В ЛОНДОНІ. ТРАВЕНЬ 1983р.

Мене вислано як представника Української Громади Швеції /УГ/ на Собор, що відбувся між 26- 30-тим травнем 1983 р в Лондоні. Щоб на час вспіти, вирушив я в дорогу зі Швеції, разом з отцем протоєреєм Г. Матвієнком вже 20- го травня. Переїздом через Копенгаген взяли ми участь в демонстрації в річницю 50- ліття голоду на Україні, перед советською амбасадю. Про те можна докладніше прочитати на сторінках 5- 16 в цьому числі СВ. Відтак на другий і третій день відбулись подібні демонстрації в місті Мальме- Швеція. Там при участі наших священників обох церков, оо Іванціва й Матвієнка відправена була служба Божа й панахида за жертви голоду. Вечір провели ми в домівці нашої Громади в Мальме. Дальше прийшлося їхати на аеродром Каструп в Копенгаген, щоб нажаль узнати, що до Лондону можна летіти лише звичайним літаком, а це очевидно коштує багато.

Ну щож, прийшлося змінити плян подорожі й їхати пароплавом з Есбергу, через Канал до Гарвіча в Англії. Було в мене все таки два дні до собору, які я використав тим, що стрінув мою рідню й друзів в Рочдалі. Деньперед Собором прибув я в Лондон на станцію Вікторія. На станції нажаль не було можна дістати жодної інформациї про Собор. Учасникам які так ось як я прибули з других країн було тяжко дістатись на місце Собору. Взагалі якщо можна висказати критику про організацію Собору, то слід згадати, що організатори не справились, так із належною інформациєю на головних точках комунікації, як також з акустикю в самому приміщенні Собору. Дуже тяжко було чути, так президію за головним столом, як і виступаючих присутних. Як це так, що при сьогоднішій техніці акустика була така погана? Добре булоб щоб наші організатори зіздів, чи подібних імпрез подумали про те щоб дати учасникам докладно знати ДЕ, ЩО і ЯК, так можливості звязків і комунікації, як і добру акустику.

Перед відкриттям Собору відправили оо О. Пігулевський з Австралії і Ю. Галиця Службу Божу. При тому висвячено в діякони І. Кайма з Франції. Тоді полинув я думками й згадав Богослужби в моему рідному селі Слободзеї на Поділлі, ше до років лихоліття голоду. Головою президії Собору був владика митрополит Метислав. Після полагодження соборних формальностей і звітів крайових органів УАПЦ, виголосив митрополит Метислав доповідь про життя і діяльність УАПЦ в вільному світі. В суботу 28 травня, після відчитання привітальних телеграм від наших установ і організацій, виголосив д-р А. Жуківський /Франція/, доповідь про 1000- ліття крещення Руси-України.

Дальше на нарадах рішено розглянути проєкт нового статуту УАПЦ, який буде відповідати актуальній діяльності. Відтак вибрано нові керівні органи УАПЦ на нову каденцію.

В розмові, яку я провів з митрополитом Мстиславом, висказав владика велике зацікавлення нашими проблемами в Скандинавії, та обіцяв назначити душпастиря на наші країни.

В неділю 29 травня відбулась архиєрейська Служба Божа, яку відправив владика митрополит Мстислав. При тому посвячено хрест-пам'ятник жертвам голоду. Співав хор під проводом А. Корчльчука. Після Служби Божої вийшла спільна процесія обох наших церков до хреста-пам'ятника.

Тут і насувається думка: невжеж ми не всилі об'єднати наші обидві церкви в ОДНУ? Цю думку я висказав митрополитові Мстиславу та також учасникам Собору. Про те говорив також митрополит на святкувальному бенкеті в його 85-ліття. Колись змогло наше духовенство роз'єднатись, то чомуж би не змогли з'єднатись в одну нашу рідну незалежну церкву???

Григорій Будяк

До редакції Скандинавських Вістей надійшла книжка Михайла Давиденка "ТЕОРІЯ ПОЛІТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ- Том I". Видання Української Видавничої Спілки в Лондоні-меценатом І. Давиденком 1982 р.

Книжка насвітлює проблеми економіки з капіталістичної точки погляду. Не зважаючи на ідеологічне наставлення, прихильне, чи теж протилежне, то праця М. Давиденка є цінним вкладом для студій економіки. Книжка ця повинна обов'язково бути читана всіми, хто хоч трохи зацікавлений питаннями економії. Це зокрема стосується наших студентів на університетських факультетах економії. Ціна книжки 25 ам. доларів.

8-МІЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ , ПІСНІ І ТАНЦІВ В СОПОТІ.

/Польша/

Не легко в "рай" попадати. Я подав прохання на візу до Польщі. Сказали що зараз же прийде віза, а прийшла після двох упімнень по телефоні про її приспішення. І на решті в останній день перед відіздом прийшла віза.

Йду безпосередньо з праці до Нюнесгамну на пароплав до Гданську. Приїхав за півгодини до відходу пароплава. Думалось що пароплав буде порожній а вийшло так що ледве дістав білета на авто. Дехто не дістав Виїхав в 18 а приїхав до Гданську в 16-тій годині на другий день. Де після того як простояв понад 4 години перейшов нарешті митну контролю. Це добре, що була добра тепла погода. Але люди виходили з терпіння так то все дуже йшло повільно вперед. Люди пхались один перед другим, сварились обзивали один другого українцем. Це здається де в кого є найгіршим. "Ти українцю свіню". Приїхав на місце а там мені показують газету і оголошення в ній що фестиваль відклали на один тиждень. Що робити? Не хотілось мені їхати з поворотом недочекавши фестивалю. Позвонив свої Марійці і сказав, що буду чекати ще тиждень. В добрій компанії час пройшов скоро. Погода була добра аж за гаряча. На березі так запалився що шкіра полущилась, ноги стали як колоди невлазять в черевики. То так буває деколи, як десь йдеться, а голову залишається вдома. Добре що добрі люди лічили як могли.

Нарешті дочекались суботи дев'ятого липня. Година 14,30 на сцену виходят аранжери і оголошують що фестиваль музики, пісні і танців є відкритий. Конферансьє запрошує першу групу на сцену.

Під оплески 6.000-ої аудиторії ентузіастичних глядачів на сцену входить група "Мрія" з Легницького загального ліцею. Вони грали і співали наші народні пісні як "Іхав козак", "Думка", "Соловейко" і "Гей у гаю". Диригент групи сліпий М. Дуда. Мені пригадалися колишні сліпі кобзарі. Тільки скінчили грати і співати, як на сцену вбігають діти, молодь і старші з квітами. Всі хотять подякувати виконавцям за дуже гарний виступ, а вся публіка дякує бурхливими оплесками котрім нема кінця.

І так група за групою:

"Веретено" з Гданська під керівництвом Анелі Романчук виконали віночок українських народних танців.

Всіх хочеться згадати, бо всі варті того:

"Сім струн" з Щечіна під керівництвом Анни Шевчук і Александра Козак співали "Тополя" і "Доля".

"Стримочок" з Легниці під керівництвом Ярослава Гайдукевича і Романа Дрозда виконали народні пісні: "Заспівала бем", "Борі" і "Вже осінь близько". Танцювальна група "Безименний" з Легниці затанцювала нам народний танець "Прикарпатський" під хореографічним керівництвом Генрика Дмитрієва.

"Нічні іскри" з Бартошиць під керівництвом Дмитра Куцака заспівали нам три пісеньки: "Ой ти ніченька", "Перша любов" і "Несе Галя воду". "Думка" з Горова Ілавецького під керівництвом Ерзу Кертичака і Володимира Богуна затанцювали і заспівали "Ой засвіти місяченько", "Ой у вишневому садочку", танець "Козак", народня пісня "Копав кєрниченьку", "Нєшебече соловейко", танець "Топак" і "Ой ходила дівчинонька". Група "Полонина" з Лєгници під керівництвом Ярослава Гайдукевича і диригента Михайла Дуда проспівали: "Милость мира", "Тє же хєровими" музика Г. Ломакіна, "Царю небесний" і "Богородице Дїво".

"Сусідоньки" з Бобровника коло Ольштина під кер. Стефаній Лєс співали "Копомийка", "Тулїя дівча", "Роман воли пасє" і "По горі ходила". Група "Черемош" з Вєгожеза, керівники Йозєф Стиранчак і Станіслав Гнат виконували пісні і танці: "Ні бурі ні хмари", "Цвіте терен", "У сусіда хата біла", "Маруся красна", Волиняночка" і "Комар".

"Весєла Громада" з Бань Мазурських під керівництвом Анни Назарович виконували: "Травнева нічка", "Ой мати", "Червона калина" і "В місяці травні".

"Ославляни" з села Мокрого котрі славляться на всю Польшу своїм славним керівником Євгєном Могилою. Та не тільки це село знатне на всю Польшу а й далеко по за межами Польщі люди говорять про художню діяльність цього села. Дай їм Боже щастя здоровля. Вони виконали "Весєлий зівчарик", "Малам я фрайєра", "Лісоруби", "Тиха вода" і "Голубка". Це були пісні і танці що взяли глядачів і слухачів "за серце" як то кажуть.

"Лємковина" з Вілянкі коло Нового Саду, керівники Ярослав Трохановський і Анна Сухій, виконали пісні: "Гори наші", "Эй крочком коні", "Втемну нічку", "Тече вода" і польска народня пісня "Од Ржезова єстєм беднорш".

Відділ вокально-інструментальний що особисто молодь була дуже зацікавлена. Вона бігала "ниткою" поміж рядами лавок амфітеатру, танцювали, вибігали на сцену щоби передати квіти "своїм" фаворитам, а то може ще й поцілувати його чи її, як вдасться, що залишиться на довгу пам'ять про свого фаворита. Либонь це добре, чи як?

"Солокія" з Осташєва коло Ельблонгу під керівництвом Т. Камінського виконали: "Сивий коню", "Рушив поїзд" і "Іхав козак через місто".

"Свояки" з Ельблонгу, керівник Б. Вєрбовий. Це майже професіональна група що багато грає на забавах і весіллях, де і мені пощастило танцювати під їхню музику. Сьогодні вони грали: "Сині очі", "Вийди Гандзє серденько" і "Ти моя" — це гарні українські народні пісні.

"Водограй" з Либіна, керівники групи Михал Губяк і М. Квочка, грали нам: "Я музику дуже люблю", "Як вертає я від милої" і "За поляном..

"Канни" з Пізуцка, керівник Ярослав Бакалєш, виконали: "Жито мати", "Було не тужити" і віночок українських народніх пісень..

"Черемшина" музика Михайлюка співали нам українські народні пісні: "У карпатах ходить осінь", "Чом ти не прийшов" і "З сиром пироги". "Орден" з Легниці під керуванням Романа Соколича: "Вгаю зелененьким" "Чарівниця" і "Стоїть над берегом курган".

"Зоря" з Дземгонія, інструментально-вокальна група під керівництвом Ричарда Машини, виконували народні пісні: "Чарівні очі", "Поле моє поле" і "Водограй".

"Хвиля" з Гданська під керуванням Петра Пеленського і Аллі Козак, виконували українські народні пісні: "Під кручею кирниця", "Ходила я по садочку" і "Ой сивая зозуленька".

"Холур" з Щечіна, керівник Іван Лука, виконали: "Перша любов", "Жовтий лист" і "Що за біда".

"Білі круки" з Гданська під артистичним керівництвом Януша Дранчука, виконали: "Елегія", "Сизокрила" і "Сміхомовку".

Неділя 10 червня.

Чудова погода. Сонце гріє, вітру нема, добре що це амфітеатер ато в середині було би гаряче.

Недільний художній огляд почався з Гданської групи "Чайка". Керівник і диригент групи в Ая Мацігановська, вони співали дуже гарні українські народні пісні: "Ой на горі пшениченка", "Зашуміла ліщинонька" "Була собі Гандзя", арія з опери М. Лисенка "Наталка полтавка" і фіна з опери С.Х. Артемонського "Запорожець за Дунаєм".

Гурток "Верховина" чоловічий хор з Білого Бору під керівництвом Богдана Фіцака виконували українські народні пісні: "Курірочка", "Сідає сонце", "Куделиця", "Ой гуля, гуля гусонька", "Будь здорова землячка", "Як би мені пришла карта" і "Ой на горі білий камінь".

"Журавлі" під проводом диригента Рузаковича. Цей легендарний чоловічий хор знаний далеко поза межами Польщі. З награна плита "Журавлів" котр кожен українець може і повинен собі придбати. Це вершок нашої культурної нашої пісні до котрої прилягає багато менших вершин українського мистецтва. Коли залунали українські народні пісні як: "Ой там за дунаєм" "Козацька", "Гей літа орел", "Засвіт встали козаченьки" та "З народної кирниці". Тоді в амфітеатрі панувала глибока тишина. Люди ніби проковтували кожне слово, кожну пісню і лиш довгі оплески після кожної пісні переривали тишу. Люди ніби хотіли насититись мистецтвом до наступного разу.

"Косієрчіна" польська група пісні і танців під музичним керівництвом Станіслава Кросковського і хореографом Еви Травіцкої, виконали гарно зкомпановану суату "Ми від моря".

І на кінець ще раз "Журавлі" між іншим останню пісню заспівали "Рече та стогне Дніпр широкий" всі люди стояли і підспівували.

Ці фестивалі стають все ліпші і ліпші. Для мене це вже третій. Я ходив по амфітеатру і дивився на публіку. Люди з таким захопленням з таким ентузіазмом дивилися на ті всі виступи, одна група добра а друга ще ліпша. До одного знайомого хотів підійти, але бачу, що шкода перебивати те шире правдиве його захоплення, він піднявся, аплодував, майже кричав, будучи в екстазі. До другого підхожу а він з радости плаче, так як і в мене появились тоді, як дивився сльози. І зараз ось, як пишу ці рядки відчуваю вапніість в моїх очах. Чому тут на заході, на волі ми не можем мати хоч трохи чогось подібного до цих фестивалів? Відповідь мабуть така - ми маємо тут за добре. Це одне. Подруге ми тут на жаль поділяні на майже ворожі групи і партії як політичні так і підодглядом релігії. Мельниківці - Бандерівці, Преко Католики - Православні. Нам треба мати тільки одну велику партію що зветься "За вільну Україну" і тільки одну вільну церкву Українську Автокефальну Церкву ні від кого незалежну.. Після фестивалю я без великих пригод доїхав до дому.

Григорій Будяк

Від редакції. З причини браку часу подаємо статтю про фестиваль в Сопоті без змін.

ОГОЛОШЕННЯ

Українець, 40 років,
160 см високий, хоче
познакомитись з українкою
в відповідних роках. Адреса
в редакції Скандинавських
Вістей.

В питаннях книговодства/бухгалтерія
та економічні поради, прошу з довірям
звертатись до: Григорій Будяк,
Стумв. 14, 702 33 ÖREBRO
Тел. 019/ 225 235
G. BUDIAK Stolv. 14, 702 33 ÖREBRO

Гетеборг дня 8.10.1983 р.
Швеція.

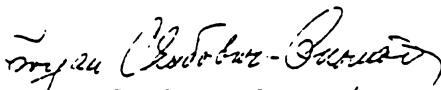
Привіт

IV-му Світовому Конгресові Вільних Українців /СКВУ/
в Торонто, Канада.

З нагоди Конференції представників українців в Скандинавії /Швеції, Норвегії та Данії/ постановлено звернутися до СКВУ з привітом та побажанням консолідованої діяльності для добра всієї української спільноти в діаспорі.

Катастрофальне становище українського народу на Батьківщині, та рівнож невідрадне становище української еміграції, вимагає від нас усіх національної, державницької зрілості.

Ми присутні на вище згаданій конференції є одно-згідні, що лише спільним зусиллям, працею, виявленням доброї волі та респектуванням наших демократичних поглядів, можемо дійти до спільної мети, якою є Вільна, Незалежна, Соборна Українська Держава.

/Др. Володимир Скобович-Околот/
предсідник конференції

/Арсен Турцевич/
I-ший секретар

/Григорій Будяк/
II-гий секретар

В листопаді ц р відбулась конференція українців в Скандинавії. Знагоди IV- го конгресу СКВУ вислано вище поданий привіт. До цього можливо слід додати, що нашим прагненням й бажанням є щоб СКВУ став дійсно основним форумом нашого життя й об'єднав всі течії нашого громадського й політичного життя, та спрямував всю свою діяльність на визволення нашого народу. Закликаємо всіх хто діє й бере участь в праці СКВУ до згоди, взаємного виrozumіння і толеранції. Найвищий час щоб докзати нам самим і світові, що ми дійсно зрілі політично щоб говорити від імені цілого нашого народу.
Редакція Скандинавських Вістей бажає IV- Конгресові СКВУ успіхів в вашій відповідальній і важливій праці!

Örnköldsviks Allehanda

Örnköldsvik

ca 22.000 ex

6/vecka

AR62

(fp)

AB Pressurklipp

112 85 Stockholm. Tel 08/54 14 20

1983 -11- 19

161

Передруковуємо статтю газети
ÖRNKÖLD SVIKS ALLEHANDA
про Миколу і Раїсу Руденків.
Закликайте заших знайомих,
щоб згідно з закликом в статі
писали листи на згадані адреси.

ETT FALL FÖR AMNESTY:

Mykola Rudenko, Sovjet

Mykola Rudenko, 63 år, författare och f d medlem i ukrainska författarförbundet, hålls fängslad i ett straffarbetsläger för sina försök att publicera uppgifter om brott mot de mänskliga rättigheterna i Sovjetunionen.

Mykola Rudenko dömdes i juli 1977 till tolv års fängelse och förvisning för "antisovjetisk agitation och propaganda".

1976 hade han startat en icke-officiell grupp som skulle bevaka hur de sovjetiska myndigheterna efterlevde stadgarna om de mänskliga rättigheterna som ingår i 1975 års Helsingforsavtal. Han var också medlem i Amnestygruppen i Moskva.

Under sina hittills sex år i strafflägret har han hungerstrejkat varje år den 30 oktober för att påminna om de politiska fängarnas situation i Sovjet. Vid ett tillfälle blev Rudenko inlåst under sex månader i en "specialcell" sedan han protesterat mot att en medfånge inte fick den medicinska vård han behövde.

Trots att Rudenko har nedsatt rörelseförmåga på grund av en ryggskada tvingas han utföra samma arbete som en fullt frisk människa och måste, enligt rapporter, arbeta stående i åtta timmar om dagen i en het och smutsig arbetsmiljö.

Aven Mykola Rudenkos fru Raisa avtjänar ett straff i ett ar-

betsläger. Hon är dömd till tio års straffarbete och förvisning. Hennes "brott" består i att hon hade kopior av sin makes dikter som smugglats ut från fängelset. Lägren som Mykola och Raisa Rudenko befinner sig i ligger 700 kilometer ifrån varandra.

Skriv hövliga brev på svenska eller engelska och vädja om att Mykola Rudenko blir omedelbart frigiven. Skriv till Procurator F.K. Glukh, Republican Procuracy, Kreshchatik 2, Kiev, Ukrainian SSR eller till Sovjetunionen Ambassad, Gjörwellsgatan 31, 11260 Stockholm. Hjälp till brevförslag, ring 0662/103 33.

KERSTIN JONSSON
Björna

РУДЕНКО Микола Данилович

Нар. 19 грудня 1920 р. Письменник.

Учасник українського національного руху;
член Української Гельсінкської Групи

Арештований: 5 лютого 1977 р. в Києві
Вирок: 7 р. ув'язнення + 5 р. заслання
Кінець терміну: 1989

Дружина Раїса Панасівна: в ув'язненні

Адреса в ув'язненні:
СССР, 618263, Пермская обл., Чусовской р-н,
пос.Кучино, учр. ВС-389/36-1

РУДЕНКО Раїса Панасівна

Нар. 1939. Лабораторійний технік.

Учасниця правозахисного руху

Арештована: 15 квітня 1981 р.
Вирок: 5 р. ув'язнення + 5 р. заслання
Кінець терміну: 1989

Чоловік Микола Данилович: в ув'язненні

Адреса в ув'язненні:
СССР, 431200, Мордовская АССР, Темьгушевский р-н,
пос.Барашево, учр. ХХ-385/3-4

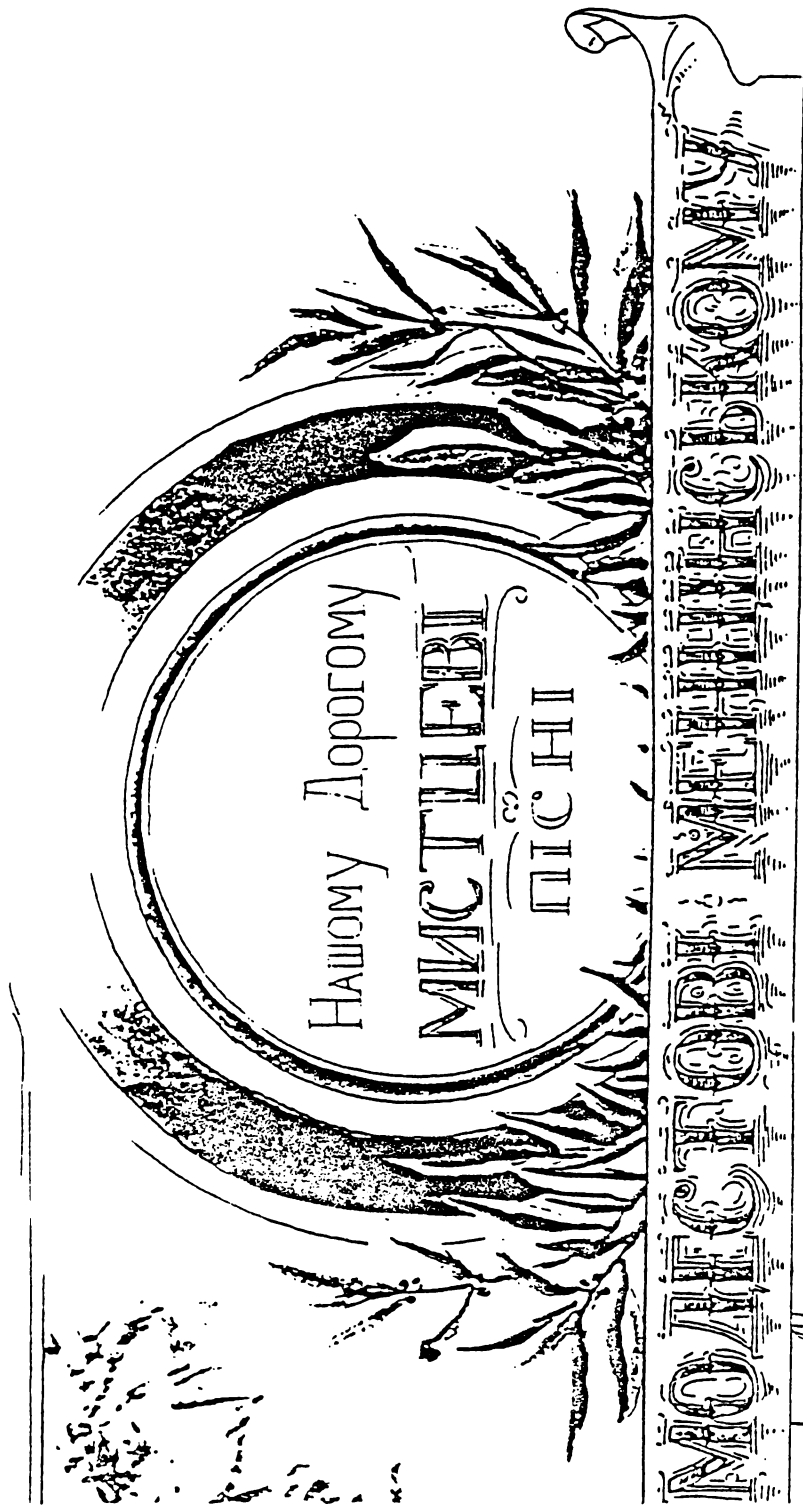
Вже від давна ми писали на сторінках С В про життя нашого славного співака Модеста Менцінського в Швеції. Ось тут передруковуємо деякі сторінки памятного альбому, яким вшанували наші земляки м. Борислава Модеста з нагоди концерту в 1928 р. Передрук в дещо зменшеному розмірі. Слід згадати що: ПЛАТІВКА М. МЕНЦІНСЬКОГО ВЖЕ ГОТОВА!!!

ВСІХ ТИХ ЯКІ ВЖЕ ЗАПЛАТИЛИ НАПЕРІД ЗА ПЛАТІВКУ ПРОСИМО ШЕ РАЗ НАПИСАТИ-ПРИГАДАТИ, ДО БОГДАНА ЗАЛУТИ, ЩОБ ОДЕРЖАТИ ПЛАТІВКУ!!!

ХТО ЗАРАЗ ХОЧЕ ОДЕРЖАТИ ПЛАТІВКУ, ПРОСИМО ЗВЕРНУТИСЬ ПРЯМО ДО:

OTTO G. PREISER & CO. GES. M. B. H.

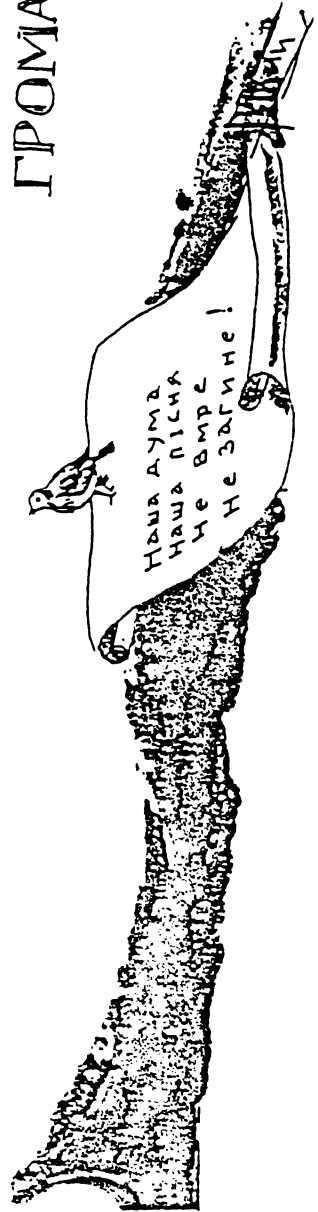
A-1011 Wien, Fischerstiege 9/4
Postfach 263
Telefon: 63 62 29, 63 18 53
Telegramme: Preiserrecords Wien
Fernschreiber: 11-4432 PRECO

З нагоди концерту в Бориславі

дня 26 травня, 1928.

ГРОМАДЯНЕ

Ось так виглядає друга сторінка пам'яткового альбому. Знімки передаємо на окладинках С В. Як виправдання, для тих що вже наперед замовили й заплатили/але досі ще не одержали платівки хотівби я пригадати, що праця, переграння і збірка потрібних матеріалів вимагала багато часу й простору. Можливо через те й не всі бажання й замовлення були виконані. Б. ЗАЛУГА.

Adj. ZALUHA Bohdan
Månadsvägen 88
S-175 42 JÄRFÄLLA
Tel. 0758-379 41

65-РІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ 1919 - 1984

В новітній історії України - на тернистому й кров'ю пролитому шляху, що по ньому українська нація іде на зустріч своєму великому майбутньому, - як невгасні полум'яні дороговкази горять великі акти 22-го січня 1918 і 1919-тих років. Акти проголошення самостійности й соборности нашої Батьківщини.

Українська національно-визвольна революція 1917 р. мала за головну мету побудувати незалежну суверенну українську державу. Висловом цього всенароднього прагнення став саме ЧЕТВЕРТИЙ УНІВЕРСАЛ, урочисто проголошений Українською Центральною Радою в столиці України - Києві. Слова Четвертого Універсалу звучать:

" Н А Р О Д Е У К Р А Ї Н И ! ТВОЄЮ СИЛОЮ, ВОЛЕЮ, СЛОВСМ
УТВОРИЛАСЯ НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ ВІЛЬНА УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ
РЕСПУБЛІКА.

ВІД НИНИ УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ РЕСПУБЛІКА СТАЄ САМОСТІЙНОЮ,
ВІД НІКОГО НЕЗАЛЕЖНОЮ, ВІЛЬНОЮ, СУВЕРЕННОЮ ДЕРЖАВОЮ УКРА-
ЇНСЬКОГО НАРОДУ".

Четвертий Універсал, яким проголошено відновлення Української Держави був покликом до дальшої національної боротьби за встановлення української влади на території всієї України.

Черговим етапом української національної революції став чин 1-го листопада 1918 р. у Львові, а її синтезом проголошення в дні 22-го січня 1919 року на Софійському майдані в Києві Акту Злуки всіх українських земель в одну САМОСТІЙНУ СОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ.

Про цей великий історичний Акт - Директорія сповістила громадян України УНІВЕРСАЛОМ, в якому заявила:

" ВІД НИНИ ЗЛИВАЮТЬСЯ В ОДНО ВІКАМИ ВІДДІЛЕНІ ОДНА ВІД ДРУГОЇ
ЧАСТИНИ УКРАЇНИ - ГАЛИЧИНА, БУКОВИНА, ЗАКАРПАТТЯ І ПРИДНІПРЯ-
НСЬКА УКРАЇНА В ОДНУ ВЕЛИКУ УКРАЇНУ".

Спільно пролита українська кров ~~ста~~стами, до того часу відірваних одна від другої частини єдиної України - викувала в душі українського народу величний ідеал Української Самостійної Соборної Держави, як світлий образ нашого майбутнього, як єдиноправильний дороговказ для всіх сучасних і майбутніх українських поколінь. За цей ідеал вирушали в серпні 1919 року в похід на Київ і Одесу об'єднані українські збройні сили, армія Української Народньої Республіки і Українська Галицька Армія, які разом здобули 31 серпня столицю України Київ.

За цей ідеал незалежної Соборної України боролися українські революціонери - члени Української Військової Організації і Організації Українських Націоналістів, члени Спілки Визволення України і Спілка Української Молоді, героїчні воїни Карпатської Січі, воїни вкритої невмирущою славою Української Повстанської Армії та інших збройних формацій підчас і після другої світової війни.

Акт 22-го січня 1919 року - це неоцінений морально-ідейний скарб, що його нам дали визвольні змагання 1917 - 1921 років. Це та духовна пожива, яка дає нашій нації силу вести безпереривно визвольну боротьбу не лякаючись найбільших жертв. У цій боротьбі викувався новий тип українського патріота - революціонера, державника - соборника.

INBJUDAN TILL ÅRSMÖTE OCH JULFEST

Styrelsen för Ukrainska Sällskapet och Styrelsen för Ukrainsk- Svenska Föreningen i Örebro inbjuder sina medlemmar till ordinarie årsmöte fr. 84 01 06 i Örebro i klubblokalen Polhemsg 18 (N. Lillåstrand 7).

Julprogrammet i sin helhet är följande:

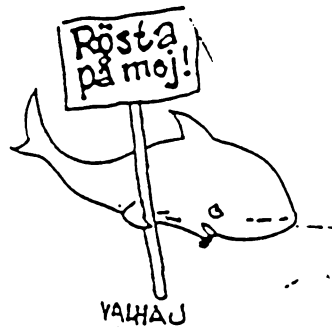
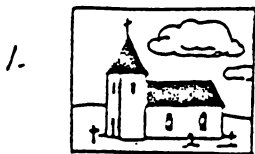
1. Kl. 11⁴⁵ - Gudstjänst i kapellet vid Olaus Petri kyrkan, Storgatan.
2. 14⁰⁰ - Årsmöte för Ukrainsk- Svenska Föreningen i Örebro i klubblokalen.
3. 15³⁰ - Årsmöte för riksföreningen Ukrainska Sällskapet "" "" .
4. 18⁰⁰ - Julfesten.

Till programmets pkt 2 och 3 är endast föreningarnas medlemmar välkomna.

Till de övriga programpunkterna är både vänner och bekanta välkomna. Julmiddagen kommer att kosta c:a 50:- kr. Anmälan till julmiddagen är bindande och emotses senast ti 84 01 03 till: G. Budjak, Stomv. 14. 702 33 Örebro tel. 019/ 22 52 35, eller V. Tjeplak, Örnköldsg. 179. 703 50 Örebro tel. 019/ 14 23 12.

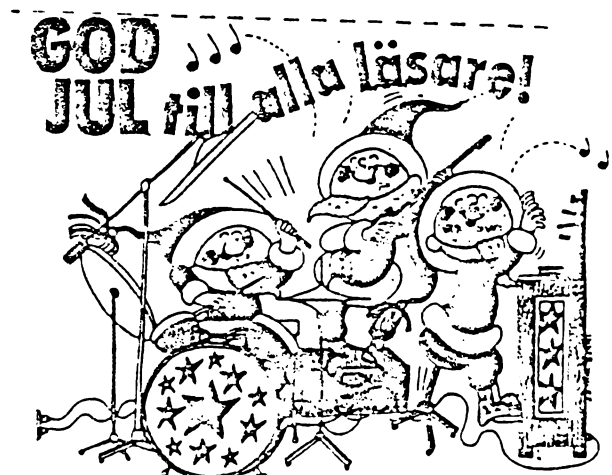
Vi bifogar ett postgiroinbetalningskort för medlemsavgift, som Du kan använda.

Medlemsavgiften är 100:- kr/år.

Gott Nytt År

Щасливого
Нового
Року!

З А П Р О Ш Е Н Н Я

Управа Української Громади в Швеції і Управа Українсько-Шведської Громади в Еребру запрошує українське громадянство й прихильників, в Швеції як рівноземляків й прихильників що проживають в Скандинавських країнах на СПІЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СВЯТ-ВЕЧІР, який відбудеться в п'ятницю 6-го січня 1984 р. в Еребру в Українському Клубі при вул. Пулгемсгатан 18. З черги 32-гий спільний СВЯТ-ВЕЧІР, буде організований за нашою народньою традицією, з різдвяними стравами та спільними колядками.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Звичайні Річні Загальні Збори Української Громади в Швеції і Українсько-Шведської Громади в Еребру відбудуться в п'ятницю 6-го січня в нашому Клубі.

Просимо всіх членів У Г в Швеції підготуватись до 3 Зборів, взяти в них активну участь, підготувати внески й пропозиції, як рівнож подати кандидатів на вибір нових правлячих органів У Г на чергову 2-ох річну каденцію.

ПРОСИМО ТИХ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ ЯКІ ЗАЛЯГАЮТЬ З ВПЛАТОЮ ЧЛЕНСЬКИХ ВКЛАДОК ШОБ НЕГАЙНО ВИРІВНЯТИ СВІЙ ДОВГ СУПРОТИ ГРОМАДИ!!!

ПРОГРАМА СВЯТ-ВЕЧОРА:

1. Год. 11⁴⁵ Служба Бога в каплиці біля Оляус-Петрі церкви, на цвинтарі, при вул. Стургатан.
2. Год. 14⁰⁰ Річні Загальні Збори Українсько-Шведської Громади в Еребру.
3. Год. 15³⁰ Річні Загальні Збори Української Громади в Швеції.
4. Год. 18⁰⁰ Спільний Свят-Вечір.

Ціна за вечір приблизно 50:- корон- для дітків знижка.

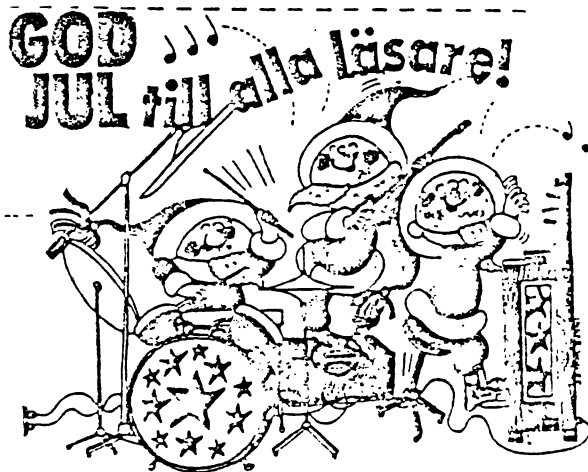
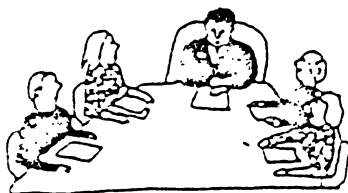
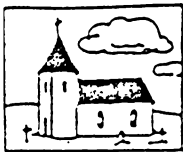
Свою присутність на Свят-Вечорі просимо обов'язково зголосити листовно або телефонічно до:

G. BUDJAK, Stenv. 14,
702 33 ÖREBRO tel. 019/ 225 235

V. TJEPLJAK, Örnköldsg. 179,
703 50 ÖREBRO tel. 019/ 142 312

БІТАЄМО УСІХ ШИРО НА СПІЛЬНОМУ СВЯТ-ВЕЧОРІ Й НА ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРАХ !!!

Святочний Комітет

Щасливого
Нового
Року!

Gott Nytt År

**НІКОЛИ НЕ ЗАБУДЕМО
ПОНАД 7 МІЛЬЙОНІВ
ЖЕРТВ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ-
ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ,
ЗОРГАНІЗОВАНОГО МОСКВОЮ
У 1932-33**

